HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS DOM

Mål nr
667-17

meddelad i Stockholm den 26 juni 2018

KLAGANDE
AA

Ombud: Förbundsjurist Tom Aspengren
LO-TCO Rättsskydd AB
Box 1155
111 81 Stockholm

MOTPART
Försäkringskassan
103 51 Stockholm

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE
Kammarrätten i Sundsvalls dom den 20 december 2016 i mål nr 457-16

SAKEN
Sjukpenning

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta förvaltningsdomstolen avslår överklagandet.

BAKGRUND

För att en person ska ha rätt till sjukpenning krävs att han eller hon har en sjukdom som sätter ned arbetsförmågan med minst en fjärdedel. För den som är

Postadress Box 2293 103 17 Stockholm
Besöksadress Birger Jarls torg 13
Telefon 08-561 676 00
Telefax 08-561 678 20
E-post: hogstaforvaltningsdomstolen@dom.se
www.hogstaforvaltningsdomstolen.se
Expeditionstid måndag – fredag 08:00–16:30

arbetslös ska bedömningen av om arbetsförmågan är nedsatt ske på så sätt att det ska prövas om personen i fråga har sådan förmåga att han eller hon kan försörja sig själv genom sådant förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden. Det här målet gäller hur den prövningen ska göras.

AA hade ett nystartsjobb motsvarande en fjärdedel av heltid på ett bilföretag. Han arbetade två timmar per dag med varierande arbetsuppgifter såsom lagerarbete, att hämta bilar, datorarbete och att svara i telefonen. Övrig tid var han arbetslös. Han ansökte om tre fjärdedels sjukpenning för perioden den 5 januari–15 mars 2015 avseende den del av tiden då han var arbetslös. Hans arbetsförmåga skulle därmed prövas mot förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden.

I det läkarintyg som bifogades ansökan angavs att AA var gravt överviktig och på grund av detta hade kraftig artros i båda knäna samt att han hade diabetes och svårbehandlat högt blodtryck. Enligt intyget medförde artrosen svårigheter med att gå till följd av smärtor i knäna. Läkaren bedömde att det sannolikt fanns goda möjligheter för honom att återgå till arbetslivet åtminstone på deltid men att prognosen till stor del var beroende av resultatet av en gastric bypass-operation. Han rekommenderades träning och belastning och läkaren ansåg att ingenting hindrade ett rörligt arbete så länge han klarade det utan alltför svåra smärtor.

Av ett senare ingivet läkarintyg utfärdat av en annan läkare framgår att en planerad överviktsoperation hade fått skjutas upp på grund av att AA hade fått en maginfektion och att han nu väntade på en ny operationstid. Enligt intyget kunde han med svårighet gå upp till 50 meter om han använde krycka och det uppgavs att han ständigt hade starka smärtor från sina knän vilket gjorde att han regelbundet använde värktabletter. Knäna skulle inte kunna opereras förrän han hade minskat i vikt. Denne läkare bedömde att AAs arbetsförmåga – på grund av hans stora svårigheter att stå, gå och röra sig – under den aktuella perioden var nedsatt med tre fjärdedelar i alla tänkbara arbetsuppgifter.

Försäkringskassan avslog hans ansökan om sjukpenning. Försäkringskassan ifrågasatte inte hans besvär utan utgick vid sin bedömning av arbetsförmågan från

uppgifterna i de läkarintyg som han hade gett in. Myndigheten ansåg att det inte fanns tillräckligt med medicinskt stöd för att hans arbetsförmåga var nedsatt med minst en fjärdedel på grund av sjukdom i ett fysiskt lätt arbete som kunde utföras huvudsakligen sittande med möjlighet att resa sig upp och röra sig vid behov. Sådana arbeten bedömdes vara normalt förekommande på arbetsmarknaden.

Förvaltningsrätten upphävde Försäkringskassans beslut. Förvaltningsrätten ansåg att utredningen gav tillräckligt stöd för att AAs arbetsförmåga på medicinsk grund var nedsatt med tre fjärdedelar i förhållande till ett normalt förekommande arbete med hänvisning till hans besvär med grav övervikt, artros och värkproblematik.

Kammarrätten upphävde förvaltningsrättens dom och fastställde Försäkringskassans beslut. Även med beaktande av den komplexa sjukdomsbilden fann kammarrätten att det inte tillräckligt klart framgick på vilket sätt AA hade aktivitetsbegränsningar som gjorde att han inte kunde utföra ett fysiskt lättare arbete där han huvudsakligen kunde sitta ned. Sådana arbeten bedömdes vara normalt förekommande på arbetsmarknaden.

YRKANDEN M.M.

AA yrkar att hans ansökan om sjukpenning ska beviljas och anför följande.

I mål om socialförsäkring saknar alla inblandade aktörer fördjupade kunskaper om arbetsmarknadens krav. Varken den behandlande läkaren, handläggaren på Försäkringskassan, domaren eller den försäkrade har kunskap om vilka krav som måste vara uppfyllda för att det ska vara fråga om ett förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden. Det är mycket vanligt att Försäkringskassan och domstolarna räknar upp vilka begränsningar som den försäkrade har för att sedan utan någon närmare diskussion konstatera att den försäkrade klarar av ett normalt förekommande arbete på arbetsmarknaden. Detta är i princip skenmotiveringar. Av förarbetena framgår att tillämpningen av begreppet normalt förekommande arbete förutsätter att prövningen görs gentemot en existerande typ av arbete.

Av förarbetena framgår även att bedömningen ska vara generös. Det är enbart personer som helt klart har en arbetsförmåga som kan utnyttjas på den öppna arbetsmarknaden som inte ska få sjukpenning. Vid oklarhet eller tveksamhet ska personen alltså anses sakna en sådan arbetsförmåga. Arbetsmarknaden har genomgått stora förändringar under de senaste decennierna med betydligt högre krav på arbetstagarna som följd. Acceptansnivån för att en arbetstagare inte kan prestera fullt ut är mycket begränsad.

Han har på grund av sina sjukdomar haft svårt att leva upp till arbetsgivarens krav och förväntningar på produktivitet vad avser arbetstakt och den kvalitet som uppgifterna ska utföras med. Enbart det förhållandet att han inte kan stå och gå medför att hans arbetsförmåga är nedsatt i förhållande till normalt förekommande arbeten. Det finns yrken där han skulle klara vissa arbetsuppgifter men inte alla och arbetet skulle med stor sannolikhet behöva anpassas så att det inte längre kan anses vara fråga om ett normalt förekommande arbete.

Försäkringskassan anser att överklagandet ska avslås och anför följande.

Varken lagtext, förarbeten eller praxis ger någon tydlig vägledning när det gäller vilka arbeten som kan bedömas vara normalt förekommande på arbetsmarknaden. Myndighetens bedömning av om en person kan utföra ett normalt förekommande arbete sker mot faktiska arbeten med endast ringa anpassning av arbetsuppgifterna. Arbetsförmågan bedöms dock mot flera olika typer av arbeten och inte mot en enskild yrkesgrupp eller anställning. Arbeten inom en yrkesgrupp kan skilja sig åt i väsentliga avseenden och endast vissa sådana arbeten kan vara lämpliga för den försäkrade. Därför blir det missvisande att hänvisa till ett arbete då det kan finnas flera olika arbeten som kan komma i fråga. Försäkringskassan kan hänvisa till en typ av arbeten som inte kräver vissa saker av en arbetstagare och ett sådant arbete kan exemplifieras men exemplen blir sällan uttömmande. Det finns inte stöd i förarbetena för att göra på något annat sätt och det noteras att även i rättspraxis beskrivs arbetet på detta sätt.

Det är endast nedsättningar av arbetsförmågan som beror på sjukdom som ska beaktas. Att AA av andra skäl inte kan utföra vissa arbeten kan därför inte påverka bedömningen. Med den tillgänglighet som finns i dag kan även en rullstolsburen arbetstagare utföra arbete på många arbetsplatser utan att det krävs någon anpassning av arbetsmiljön. Mot den bakgrunden vidhålls att AAs arbetsförmåga inte var nedsatt med minst en fjärdedel i förhållande till normalt förekommande arbeten under den aktuella perioden.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Frågan i målet

Frågan i målet är hur det ska avgöras om en försäkrad har en sådan förmåga att han eller hon kan försörja sig själv genom sådant förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden.

Rättslig reglering m.m.

I 27 kap. 2 § första stycket socialförsäkringsbalken anges att en försäkrad har rätt till sjukpenning vid sjukdom som sätter ned hans eller hennes arbetsförmåga med minst en fjärdedel. Vid bedömningen av om den försäkrade är sjuk ska enligt 3 § bortses från arbetsmarknadsmässiga, ekonomiska, sociala och liknande förhållanden.

Enligt 27 kap. 46 § första stycket ska det vid bedömningen av om arbetsförmågan är nedsatt beaktas om den försäkrade på grund av sjukdomen inte kan utföra sitt vanliga arbete eller annat lämpligt arbete som arbetsgivaren tillfälligt erbjuder honom eller henne.

Från och med den tidpunkt då den försäkrade har haft nedsatt arbetsförmåga under 90 dagar ska det enligt 27 kap. 47 § första stycket även beaktas om han eller hon kan försörja sig efter en omplacering till annat arbete hos arbetsgivaren.

I 27 kap. 48 § första stycket anges att från och med den tidpunkt då den försäkrade har haft nedsatt arbetsförmåga under 180 dagar ska dessutom, om det inte finns särskilda skäl mot det eller det i annat fall kan anses oskäligt, beaktas om den försäkrade har sådan förmåga att han eller hon kan försörja sig själv genom sådant förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden eller annat lämpligt arbete som är tillgängligt för honom eller henne.

Av 27 kap. 49 § första stycket framgår att från och med den tidpunkt då den försäkrade har haft nedsatt arbetsförmåga under 365 dagar ska det, om det inte kan anses oskäligt, alltid beaktas om han eller hon har sådan förmåga som avses i 48 §.

För personer som är arbetslösa ska prövningen av arbetsförmågan redan från början göras i förhållande till förvärvsarbeten som är normalt förekommande på arbetsmarknaden (prop. 1996/97:28 s. 20 och 24 f.)

Högsta förvaltningsdomstolens bedömning

Bakgrund till regleringen

Att bedömningen av den försäkrades arbetsförmåga efter en tids sjukdom ska relateras inte endast till det arbete som han eller hon har, utan även till en vidare krets av arbeten, har gällt sedan lång tid tillbaka. Reglerna har dock ändrats flera gånger med följd att kretsen av arbeten som prövningen ska relateras till har skiftat över tid.

Före 1997 gällde att om den försäkrade inte kunde återgå till sitt vanliga arbete, så skulle det undersökas om han eller hon skulle kunna försörja sig själv om annat lämpligt arbete erhölls. Därvid skulle beaktas vad som rimligen kunde begäras av den försäkrade med hänsyn till sjukdomen, utbildning och tidigare verksamhet samt ålder, bosättningsförhållanden och andra sådana omständigheter.

År 1997 infördes första gången en bestämmelse om att, i de fall då den försäkrade inte kunde återgå till arbete hos sin arbetsgivare, det skulle bedömas om han eller hon kunde försörja sig själv genom annat förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden. Bestämmelsen om att det skulle beaktas vad som rimligen kunde begäras av den försäkrade togs bort och ersattes av en föreskrift om att det, om det fanns särskilda skäl, vid bedömningen av arbetsförmågans nedsättning fick beaktas den försäkrades ålder, bosättnings-förhållanden, utbildning, tidigare verksamhet och andra liknande omständigheter (prop. 1996/97:28).

Begreppet ”förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden” ändrades 2008 till ”förvärvsarbete på den reguljära arbetsmarknaden”. Samtidigt infördes de nu gällande fasta tidpunkterna för när prövningen av arbetsförmågan successivt ska vidgas till att avse fler arbeten och möjligheten att vid bedömningen beakta den försäkrades ålder, utbildning m.m. togs bort helt (prop. 2007/08:136).

År 2012 återinfördes, på initiativ av socialförsäkringsutskottet, det tidigare begreppet förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden (prop. 2011/12:113). Det uttalades då att när det gäller tolkningen av begreppet bör ledning fortfarande kunna hämtas från tidigare förarbeten och praxis (a. prop. s. 14 och bet. 2011/12:SfU14 s. 8).

Utgångspunkter för prövningen

Prövningen av om arbetsförmågan är nedsatt i förhållande till förvärvsarbeten som är normalt förekommande på arbetsmarknaden ska göras med utgångspunkt i den försäkrades sjukdom. Avgörande för bedömningen är vilken sjukdom det rör sig om och på vilket sätt sjukdomen inskränker den försäkrades förmåga att utföra arbete. När sjukdomen och dess konsekvenser är fastställda ska en bedömning göras av om den försäkrade har kvar arbetsförmåga som kan utnyttjas av honom eller henne för att försörja sig genom ett förvärvsarbete som är normalt före-kommande på arbetsmarknaden. Huruvida den försäkrade faktiskt kan få ett

sådant arbete ska inte inverka på bedömningen (prop. 1996/97:28 s. 17 f. och RÅ 2012 ref. 22 I och II).

Vad avses med förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden?

I de ursprungliga förarbetena angavs att en bedömning av arbetsförmågan gentemot varje typ av arbete som är förekommande på arbetsmarknaden skulle leda alltför långt. Att relatera prövningen till förvärvsarbeten som är normalt förekommande ansågs ge en praktisk och rationell avgränsning av den krets av arbeten som arbetsförmågan ska bedömas i förhållande till. Det framhölls vidare att vad som kan anses vara normalt förekommande arbeten påverkas av faktorer som inte är statiska och att avsikten var att tillämpningen ska kunna anpassas till förändringar på arbetsmarknaden. Med arbetsmarknaden avsågs den nationella arbetsmarknaden (prop. 1996/97:28 s. 17 f.).

Vid riksdagsbehandlingen uttalade socialförsäkringsutskottet att när arbetsförmågan är nedsatt av medicinska skäl ska ersättning utgå även om det också finns vissa inslag av t.ex. social karaktär som inverkar på arbetsoförmågan. Utskottet framhöll också att det enligt utskottets synsätt i första hand kommer att vara personer som helt klart har en arbetsförmåga som kan utnyttjas på den öppna arbetsmarknaden som fortsättningsvis inte ska få ersättning från sjukförsäkringen (bet. 1996/97:SfU6 s. 10).

Ledning när det gäller innebörden av begreppet förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden kan vidare hämtas från rättsfallet RÅ 2008 ref. 15. Målet rörde i och för sig rätt till sjukersättning och inte sjukpenning. Lagstiftningen när det gällde arbetsförmågebedömningen i de fall då den försäkrade inte kan återgå till sitt vanliga arbete var dock vid den tidpunkten likalydande för båda dessa ersättningsformer. I förarbetena angavs också att avsikten var att kriterierna för bedömningen skulle vara desamma oavsett ersättningsform, dvs. oavsett prognosen och varaktigheten i arbetsförmågans nedsättning (prop. 1996/97:28 s. 8 och 10).

I rättsfallet uttalas att med normalt förekommande arbete avses vanliga arbeten på arbetsmarknaden där en försäkrads arbetsförmåga kan tas till vara i full eller närmast full omfattning. Ett sådant arbete innebär krav på normal prestation där ringa eller ingen anpassning kan väntas förekomma med hänsyn till funktionshinder eller medicinska besvär hos en arbetstagare. Den försäkrade i målet ansågs vara i behov av ett fysiskt lättare, icke ryggbelastande arbete med begränsad exponering för stress för att ta tillvara sin restarbetsförmåga. Ett sådant arbete ansågs innehålla sådana begränsningar såvitt avser arbetsuppgifter, arbetstakt m.m. att det inte kunde anses vara ett på den öppna arbetsmarknaden normalt förekommande arbete.

Av betydelse för tolkningen av begreppet förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden är enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening också vissa uttalanden som gjordes i det lagstiftningsärende då begreppet ersattes av begreppet förvärvsarbete på den reguljära arbetsmarknaden. Syftet med den ändringen var att vidga prövningen till att avse en större del av arbetsmarknaden. Enligt regeringen skulle bedömningen fortsättningsvis göras i förhållande till varje typ av arbete och det skulle räcka att den försäkrade kunde utföra något sådant arbete på den reguljära arbetsmarknaden. I begreppet den reguljära arbetsmarknaden skulle ingå även vissa subventionerade anställningar såsom nystartsjobb. Däremot skulle inte inbegripas sådana subventionerade anställningar som endast är tillgängliga för människor med funktionshinder, såsom anställning med lönebidrag eller inom Samhall. Inte heller arbeten som även utifrån en nationell arbetsmarknad var mycket udda eller sällan förekommande skulle ingå (prop. 2007/08:136 s. 66 f.).

Av förarbeten och praxis kan följande slutsatser dras. Begreppet förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden är avsett att omfatta en snävare del av arbetsmarknaden än det under några år tillämpade begreppet förvärvsarbete på den reguljära arbetsmarknaden. Det ska röra sig om vanliga arbeten som den försäkrade trots sin sjukdom kan utföra med ringa eller inga krav på anpassning med hänsyn till hans eller hennes medicinska besvär. Anställningar

som på något sätt subventioneras av det allmänna kan inte anses ingå i begreppet. Med arbetsmarknaden avses den nationella arbetsmarknaden.

På vilket sätt ska prövningen göras i det enskilda fallet?

Nästa fråga som Högsta förvaltningsdomstolen ska ta ställning till är på vilket sätt prövningen i det enskilda fallet ska göras av om den försäkrade kan försörja sig själv genom sådant förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden. Parterna i målet har fört en argumentation kring om denna prövning ska relateras till konkret angivna arbeten eller om den ska ske på ett mer övergripande sätt, i förhållande till arbetsmarknaden i stort. Frågan i denna del är således om Försäkringskassan, för att avslå en ansökan om sjukpenning med hänvisning till att den försäkrade kan försörja sig genom ett på arbetsmarknaden normalt förekommande arbete, måste kunna peka på ett konkret arbete som den försäkrade trots sin sjukdom har förmåga att utföra.

Det står klart att bedömningen av arbetsförmågan inte ska göras mot konkreta arbeten i den meningen att arbetet rent faktiskt måste finnas tillgängligt för den försäkrade (prop. 1996/97:28 s. 18). I så måtto rör det sig alltså om en mer abstrakt eller hypotetisk prövning av hur sjukdomen påverkar den försäkrades förmåga att försörja sig själv genom att arbeta. Däremot är det inte lika klart om prövningen ska relateras till vissa konkreta arbeten i bemärkelsen arbeten inom exempelvis vissa yrkesområden eller vissa typer av arbeten.

Någon tydlig vägledning när det gäller den sistnämnda frågan ges inte i förarbetena. När begreppet förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden ursprungligen infördes gjordes dock vissa uttalanden som kan tolkas så att tanken då var att prövningen skulle göras mot konkreta typer av arbeten. Det angavs bl.a. att arbetsförmåga inte är något statiskt, objektivt påvisbart tillstånd utan måste bedömas i förhållande till visst arbete eller vissa arbetsuppgifter (prop. 1996/97:28 s. 14). Det uttalades också att med att försörja sig själv genom förvärvsarbete avses att arbeta heltid och få kollektivavtalsenlig lön i det arbete som prövningen avser (a. prop. s. 27).

Efter att dessa uttalanden gjordes har dock lagstiftningen ändrats på så sätt att möjligheten att vid arbetsförmågebedömningen väga in andra faktorer än den enskildes sjukdom helt har tagits bort. Vid bedömningen ska således inte längre beaktas sådant som den försäkrades utbildning, erfarenhet och tidigare verksamhet. För att en prövning av den försäkrades arbetsförmåga mot konkret angivna typer av arbeten ska vara meningsfull måste det enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening emellertid vara möjligt att ta hänsyn till om han eller hon t.ex. har den utbildning som krävs för ett sådant arbete. Den omständigheten att den nu gällande lagstiftningen inte öppnar för sådana hänsynstaganden talar därför emot att prövningen ska göras på detta sätt.

Det kan vidare noteras att Högsta förvaltningsdomstolen i tidigare praxis inte har relaterat prövningen till konkreta typer av arbeten utan har gjort en mer övergripande bedömning av den försäkrades arbetsförmåga. Så har skett både när domstolen har ansett att den försäkrade saknat tillräcklig arbetsförmåga och när den funnit att sådan arbetsförmåga har förelegat (se RÅ 2008 ref. 15, HFD 2012 ref. 22 I och II samt HFD 2012 not. 16).

Rättsfallen från 2012 gällde i och för sig lagtexten under den period då prövningen skulle göras mot den reguljära arbetsmarknaden och inte mot normalt förekommande arbeten. Dessa begrepp syftar som nämnts till att avgränsa mot hur stor del av arbetsmarknaden som prövningen ska ske. Valet av begrepp kan däremot enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening inte anses ha någon egentlig betydelse för hur prövningen i övrigt ska gå till. Dessa rättsfall får därför i det nu diskuterade avseendet fortfarande anses vara vägledande.

Högsta förvaltningsdomstolen finner sammanfattningsvis att lagstiftningens nuvarande utformning och tidigare praxis innebär att det inte kan krävas att Försäkringskassan, för att avslå en ansökan om sjukpenning, måste hänvisa till konkreta typer av arbeten som den försäkrade kan anses ha förmåga att utföra.

Det sagda innebär givetvis inte att den prövning som ska göras av den försäkrades arbetsförmåga inte ska vara verklighetsförankrad. Även om bedömningen inte görs i relation till konkret angivna typer av arbeten så måste den ta hänsyn till förhållandena på arbetsmarknaden i stort och anpassas efter hur arbetsmarknaden förändras över tid (jfr prop. 1996/97:28 s. 17). Detta innebär bl.a. att Försäkringskassan vid sin prövning har anledning att beakta eventuella bedömningar av personens arbetsförmåga som har gjorts av Arbetsförmedlingen. En arbetsförmågeutredning från Arbetsförmedlingen bör således som utgångspunkt kunna vara vägledande även vid den bedömning av arbetsförmågan som ska göras av Försäkringskassan (jfr bet. 1996/97:SfU6 s. 10 och HFD 2012 not. 16).

Av betydelse för hur bedömningen ska göras i det enskilda fallet är vidare det som socialförsäkringsutskottet uttalade när begreppet förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden första gången infördes. Som nämnts anförde utskottet då att det i första hand kommer att vara personer som helt klart har en arbetsförmåga som kan utnyttjas på den öppna arbetsmarknaden som inte ska ha rätt till sjukpenning (bet. 1996/97:SfU6 s. 10). Detta uttalande får enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening förstås så att den försäkrade ska bedömas kunna tillgodose alla sådana krav som ett arbete på den öppna arbetsmarknaden ställer. Hans eller hennes kvarvarande arbetsförmåga måste således kunna anses vara tillräcklig för att leva upp till de krav och förväntningar som arbetsgivare på den öppna arbetsmarknaden allmänt sett har när det gäller t.ex. arbetsprestationer och arbetstakt.

Bedömningen i detta fall

Det är ostridigt mellan parterna att AAs sjukdomar medförde de begränsningar och besvär som beskrivs i de ingivna läkarintygen. Av intygen framgår sammanfattningsvis följande. AA var under den i målet aktuella tidsperioden gravt överviktig och hade kraftig artros i båda sina knän. Han hade även diabetes och svårbehandlat högt blodtryck. På grund av övervikten och värken i knäna hade han stora svårigheter med att stå, gå och röra sig.

AA hade således en komplex sjukdomsbild men det som enligt läkarintygen framför allt påverkade hans arbetsförmåga var hans orörlighet. Däremot framgår inte på vilket sätt hans sjukdomar hindrade honom att utföra ett i huvudsak stillasittande arbete. Sådana arbeten måste enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening anses vara normalt förekommande på arbetsmarknaden. AA får därmed anses ha haft förmåga att försörja sig själv genom sådant förvärvsarbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden och har således inte rätt till sjukpenning.

Överklagandet ska därför avslås.

_____ _____

_____ _____

_____

I avgörandet har deltagit justitieråden Henrik Jermsten, Eskil Nord, Kristina Ståhl, Mahmut Baran och Ulrik von Essen.

Föredragande har varit justitiesekreteraren Sara Asplund.

Förvaltningsrätten i Faluns dom den 29 januari 2016 i mål nr 2709-15
Försäkringskassans beslut den 5 maj 2015, diarienr 018015-2015